

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **M Plast spol. s r.o.**, IČO 60724226
sídlem Malý val 1541/45, 767 01 Kroměříž
zastoupený daňovým poradcem Ing. Igorem Pantůčkem
sídlem Řípská 11d, 627 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. 23210/18/5200-11431-706481

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 7. 2018 doručenou zdejšímu soudu dne 20. 7. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. 23210/18/5200-11431-706481 (dále

jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ze dne 9. 11. 2017, č. j. 1956793/17/3304-50522-704171 (dále jen „dodatečný platební výměr“).

2. Dodatečným platebním výměrem byla žalobci dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a podle § 147 a § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu z moci úřední doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 446 880 Kč a současně žalobci vznikla dle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 89 376 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně popsal průběh obchodního případu, posléze vymezil žalobní body – rozpory se zákonností daňového řízení a lhůta pro dodatečné vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013. K tomu považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. V řízení nebylo přihlédnuto k uplynutí prekluzivní lhůty, k vadám v podobě nesprávného vyhodnocení podaného odvolání, žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami, a nebyly vzaty v potaz všechny okolnosti vydání dodatečného platebního výměru, zejména oprávnění správce daně takový dodatečný platební výměr vůbec vydat. Správce daně se nevypořádal ani se všemi předloženými důkazními prostředky, když se k nim nevyjádřil nebo je odmítl akceptovat jako důkaz bez řádného zdůvodnění.
4. Argumentace správce daně je v rozporu se skutečným stavem. Pokud by správce daně posoudil všechny obchodní operace vcelku, došel by k závěru, že v posuzovaných případech ke krácení daně nedošlo ani nemohlo dojít. Všechny zúčastněné obchodní korporace totiž obchody se zbožím zahrnuly do svého účetnictví a základu daně z příjmů v roce 2013. Zároveň byly tyto obchodní korporace (UMABEL SE a CONTUNIX spol. s r.o.) kontaktními daňovými subjekty a plnily si své povinnosti. Za nestandardní žalobce považuje zahájení daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob pouze u něj, nikoliv rovněž u společnosti UMABEL SE (u této společnosti mělo případně dojít k vyloučení nákladů a výnosů z posuzovaných obchodů a snížení daně z příjmů právnických osob). Na správce daně také přešlo zpět důkazní břemeno, které však neunesl. Nesprávné je zjištění správce daně o předmětu podnikání společnosti UMABEL SE, která již od 19. 1. 2011 měla zapsanou mj. živnost – velkoobchod a maloobchod. Žalovaný následně tyto nepravdivé údaje nijak nekorigoval, ani se k nim nevyjádřil. Ohledně personální propojenosti s touto společností se žalobce nijak netajil a správce daně se snaží navodit dojem, že tuto skutečnost žalobce skrýval. Dále žalobce potvrdil, že předmětné zboží neměl fyzicky na skladě a obchod přes něj a společnost UMABEL a CONTUNIX probíhal pouze jen dokladově, avšak stejným způsobem byl prováděn také obchod se společností JUTO STEEL a ThyssenKrupp, kdy zboží bylo dodáváno přímo konečnému odběrateli. Tyto obchody přitom správce daně vyhodnotil jako standardní. Žalobce je přesvědčen, že neporušil žádný právní předpis, pokud zboží dodal odběrateli, ten jej prodal UMABEL SE, od ní ji žalobce zpět odkoupil a následně dodal konečnému odběrateli. Žádná společnost z provedeného obchodu nerealizovala ztrátu. Správce daně by žalobci neměl klást k tíži

skutečnosti, které nastaly ex post (změna sídla odběratele, jeho nekontaktnost). Žalovaný se pak k této námitce vůbec nevyjádřil. Žalobce rovněž rozporoval tvrzení správce daně o současném vystavování příslušných dokladů. Vždy byl vystaven doklad pro odběratele a až s odstupem několika dní doklad pro konečného zákazníka. Shodně žalobce rozporoval i správními orgány vyřčené závěry k průběhu obchodních transakcí, k nimž vždy uvedl svá tvrzení. Především poukázal na běžnou skutečnost, kterou je prodej zboží, kdy obchodní společnosti dané zboží ani „nevidí“ (v jeden den dané zboží nakoupí a prodají). Na dopravě zboží se žalobce nepodílel a zboží neviděl, neboť bylo dopravováno od dodavatele přímo k odběrateli. Skutečnost, že p. B. je statutárním orgánem žalobce a UMABEL SE nemůže mít žádný vliv na nevěrohodnost jeho vysvětlení. Dále správní orgány ztotožňují moment reálného průběhu obchodních případů s obchodním jednáním, což je však nesprávné. Dodání přímo ke koncovému zákazníkovi neznámá, že tomuto nepředcházelo žádné obchodní jednání (např. o odběrateli, dopravě, obchodních podmínkách). Porovnání dat na vystavených fakturách mezi členy obchodního případu nemá žádnou relevanci. Žalovaný se k této námitce ani nevyjádřil a nevysvětlil, v čem se jedná o podezřelou skutečnost. To nastalo i v případě tvrzení, že UMABEL deklarovala nákup zboží od CONTUNIX v objemu, který představuje 99 % hodnoty všech jejich přijatých zdanitelných plnění. Při výpočtu obchodní marže nebyla zahrnuta marže dosažená při prodeji mezi žalobcem a společností Zakládání staveb. Není ani pravdou, že by zboží bylo placeno tzv. pozpátku. Žalobce se ani neztotožnil s hodnocením svědecké výpovědi p. S. Na základě všech uvedených skutečností pak správní orgány nemohly dojít k závěru o fiktivním obchodním řetězci. Správní orgány ani neshromáždily dostatek důkazů, které by podpořily jejich závěr o krácení daně. V případě tvrzení o dani z přidané hodnoty žalovaný opomněl uvést některá další fakta týkající se tohoto řízení – doplnění řízení o neprovedené důkazy. Navíc ke dni podání žaloby neexistuje pravomocné rozhodnutí správních orgánů o daňovém podvodu na dani z přidané hodnoty.

5. Ve vztahu ke lhůtě pro dodatečné vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 žalobce uvedl, že daňová kontrola byla ukončena až po uplynutí nové 3 leté lhůty pro stanovení daně (7. 11. 2017), kterou definoval den zahájení daňové kontroly (18. 9. 2014 zahájení daňové kontroly v omezeném rozsahu, 16. 2. 2015 její rozšíření na neomezený rozsah). Stejně tak byl dodatečný platební výměr vydán (9. 11. 2017) až po uplynutí této lhůty. Rozšíření daňové kontroly však není pro běh prekluzivní lhůty relevantní.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 15. 11. 2018. Žalobní námitky korespondují a rozvíjejí námitky obsažené již v odvolání žalobce, se kterými se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Dále žalovaný rozsáhle citoval judikaturu týkající se toho, zda je nezbytné vypořádat skutečně každé dílčí tvrzení účastníka řízení. Neztotožnil se se závěrem žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, závěry správních orgánů jsou v rozporu se skutečným stavem dané věci a že jsou založeny na nesprávném vyhodnocení odvolacích námitek. Obdobně žalovaný rozporoval tvrzení žalobce stran přechodu důkazního břemene zpět na žalovaného, přičemž provedená svědecká výpověď p. S. byla nekonkrétní a nejasná. Ve svém vyjádření žalovaný rozsáhle citoval také judikaturu týkající se krácení daně a následně zopakoval základní skutečnosti týkající se dotčeného obchodního případu. V daném případě došlo ke krácení daně, kdy do reálně fungujícího obchodního modelu

ovlivňujícího základ daně žalobce ve výši 2 744 000 Kč byla dosazením fiktivního obchodního řetězce zapříčiněna deformace nákupní ceny, v důsledku čehož byl ovlivněn základ daně žalobce již jen částkou 345 000 Kč. Rozhodné skutečnosti týkající se daně z přidané hodnoty nemají žádný vliv na závěr zastávaný žalovaným, že hlavním účelem jednání žalobce v souvislosti s předmětnými obchodními transakcemi bylo získání daňové výhody ve formě snížení základu daně, čímž došlo ke krácení daně ve smyslu § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal daňovou uznatelnost nákladů na dodání zboží od společnosti UMABEL, resp. neprokázal ekonomický smysl posuzovaných transakcí realizovaných se společnostmi UMABEL a CONTUNIX.

7. K námitce uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně žalovaný uvedl, že žalobcem namítaná skutečnost zahájení daňové kontroly dne 18. 9. 2014 a její ukončení dne 7. 11. 2017, v důsledku čehož byl dodatečný platební výměr vydán až po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 148 daňového řádu, resp. irelevance rozšíření daňové kontroly pro běh lhůty pro stanovení daně, běh této lhůty za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 nikterak neovlivňují. Lhůta pro stanovení daně počala běžet dnem 1. 7. 2014 (poslední den lhůty pro podání řádného daňového tvrzení). Poslední den lhůty pro stanovení daně by tak připadl na 1. 7. 2017. Z obsahu předloženého spisového materiálu plyne, že žalobci byla za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 vyměřena daňová ztráta ve výši 5 736 606 Kč. Lhůta pro stanovení daně tak v souladu s § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů skončila současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, za které bylo možno ztrátu nebo její část uplatnit, tj. současně se lhůtou pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, která uplynula dne 2. 7. 2018 (srov. § 148 odst. 1 daňového řádu).

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
9. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
10. Soud se nejprve zabýval námitkou uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daňové povinnosti žalobce, neboť v případě uplynutí této lhůty by nemělo smysl zabývat se zbývajícími žalobními námitkami, pročez by bylo nutné přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí i dodatečného platebního výměru.
11. Žalobce uplynutí lhůty pro stanovení daňové povinnosti odvíjí ode dne zahájení daňové kontroly (18. 9. 2014), z čehož je patrné, že dodatečný platební výměr byl vydán (9. 11. 2017) až po uplynutí této lhůty, přičemž pro běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně není jakkoliv relevantní rozšíření daňové kontroly (16. 2. 2015).
12. Žalovaný ve svém vyjádření k této námitce nijak neargumentoval daňovou kontrolou, nýbrž poukázal na žalobci vyměřenou daňovou ztrátu za zdaňovací období od 1. 1. 2009

do 31. 12. 2009 a § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, na základě něhož lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 uplynula až dne 2. 7. 2018.

13. Z přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, které bylo podáno u správce daně dne 11. 6. 2014, je na s. 5 položka E uvedena daňová ztráta vzniklá žalobci za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ve výši 5 736 606 Kč.
14. Dle § 34 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů lze od základu daně odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.
15. To má vliv na běh lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Lhůta pro stanovení daně jak pro zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která je možné tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit jako položku odčitatelnou od základu daně, končí současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, za které je možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit.
16. V projednávané věci žalobce mohl uplatnit daňovou ztrátu za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 či její část jako odpočitatelnou položku nejpozději ve zdaňovacím období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014. Vzhledem k zastoupení daňovým poradcem pak byl žalobce povinen podat řádné daňové tvrzení za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 do 1. 7. 2015. Lhůta pro stanovení daně by pak dle § 148 odst. 1 daňového řádu uplynula dne 1. 7. 2018, jelikož tento den připadal na neděli, uplynula tato lhůta v souladu s § 33 odst. 4 daňového řádu dne 2. 7. 2018. Tento den pak určuje lhůtu pro stanovení daně nejenom za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, ale také za předcházející zdaňovací období po uplatnění daňové ztráty včetně rozhodného období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013.
17. Na základě uvedeného soud proto nepřisvědčil námitce žalobce o uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, neboť daň byla v projednávané věci stanovena v souladu se zákonnými ustanoveními upravujícími lhůtu pro její stanovení.
18. Soud proto dále přikročil k přezkumu námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce rovněž uplatnil. Jedná se o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
19. Žalobce ve svém žalobním návrhu označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání všech odvolacích námitek, přičemž na několika místech žaloby dále specifikoval, s kterými tvrzeními se žalovaný neměl vypořádat.
20. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal velmi stručné odvolání, v němž trval na svých vysvětleních, podáních a předložených důkazech, která provedl v průběhu daňové kontroly. Hodnocení důkazů proběhlo dle žalobce v rozporu se zásadami daňového řízení, nebylo přihlédnuto ke skutečnému obsahu jednání žalobce a dané důkazy nebyly posouzeny ve vzájemné souvislosti.
21. Žalovaný se s takto formulovanými odvolacími důvody v napadeném rozhodnutí vypořádal. Pokud žalobce nyní u určitých dílčích tvrzení uvádí, že se k nim žalovaný

nevyjádřil, neuváděl tyto skutečnosti v podaném odvolání, které je stručné a obecně formulované. Žalovaný na takto podané odvolání reagoval velmi pečlivě, vypořádal se s podstatnými skutečnostmi rozhodnými pro stanovení daně a splnil veškeré povinnosti kladené na odůvodnění správních rozhodnutí.

22. Obdobně není ani pravdou, že by se správní orgány nevypořádaly se všemi předloženými důkazními prostředky. Správce daně a žalovaný veškeré důkazní prostředky hodnotili detailně, zabývali se jimi jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a přihlídlí ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo, aby tak splnili požadavky kladené na dokazování příslušnými právními předpisy.
23. Obecně lze konstatovat, že napadené rozhodnutí je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé ze vznesených námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není vnitřně rozporné, lze rozeznat, co je odůvodnění a co je výrok, výrok tohoto rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním; lze z něj zjistit, jak vlastně žalovaný ve věci rozhodl a lze také seznat, jakými úvahami se žalovaný řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a také z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
24. Lze proto uzavřít, že soud shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelné, proto žalobcem formulované námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nevyhověl.
25. Podstatou sporu je především otázka, zda jednání žalobce může být posouzeno jako jednání směřující ke krácení daně jiným způsobem, tj. získání daňové výhody ve formě snížení základu daně a daně z příjmů právnických osob.
26. Ze správního spisu plynou následující rozhodné skutečnosti. Dne 18. 9. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob a dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2013 v omezeném rozsahu, následně dne 16. 2. 2015 byla daňová kontrola rozšířena na prověření daňové povinnosti v neomezeném rozsahu.
27. V průběhu daňové kontroly správce daně zjistil, že dodávky štetovnic mezi společnostmi JUTO STEEL + ThyssenKrupp → žalobce → CONTUNIX → UMABEL → žalobce → Zakládání staveb se uskutečnily vždy ve stejném objemu a ve stejný den, s výjimkou nákupu 418,264 tun štetovnic od ThyssenKrupp dne 14. 6. 2013, které byly prodány CONTUNIXU a zpět nakoupeny od UMABELU dne 1. 7. 2013 a s výjimkou nákupu 21,175 tun štetovnic od JUTO STEEL dne 3. 12. 2013 a 19,093 štetovnic dne 9. 12. 2013, které byly prodány CONTUNIXU dne 3. 12. 2013 resp. 9. 12. 2013 a zpět nakoupeny od UMABEL ve dnech 2. 12. 2013 a 10. 12. 2013. Správce daně se přitom zaměřil zejména na obchodní případy mezi žalobcem, CONTUNIX a UMABEL. Tyto byly uzavírány pouze na základě telefonické komunikace. CONTUNIX a UMABEL se nijak nepodílely na dopravě zboží a neměly prodávané zboží ani k dispozici, neboť to bylo dopravováno

přímo od JUTO STEEL nebo ThyssenKrupp konečnému odběrateli Zakládání staveb. Dle tvrzení p. B., jednatele žalobce i UMABEL, se mělo jednat o dodání zboží vázané na nabídkovou povinnost. Již při sjednání obchodních případů žalobce u JUTO STEEL a ThyssenKrupp však byl znám konečný odběratel Zakládání staveb, což bylo zjištěno z uzavřených kupních smluv. Nedošlo tak k žádné prodlevě mezi momentem pořízení a momentem prodeje. Byly zjištěny i případy, kdy UMABEL vystavoval faktury pro žalobce a přitom ještě neměla k dispozici fakturu od CONTUNIX, neboť ta vystavila fakturu v pozdější den. Navíc měl v době obchodních případů UMABEL v obchodním rejstříku zapsán předmět činnosti pouze pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor.

28. Zjištěné skutečnosti správce daně vyhodnotil tak, že v případě transakcí s personálně spojenou společností UMABEL se jednalo o nestandardní a účelově vytvořené obchodní případy, které byly realizovány prostřednictvím třetí osoby, CONTUNIX, jejíž zapojení do řetězce nemělo jiný podstatný ekonomický účel, než navýšení pořizovací ceny zboží (konkrétně se jednalo o navýšení celkové ceny o 16 %) a následné zvýšení daňově účinných nákladů, čímž došlo k neoprávněnému zkrácení základu daně z příjmů právnických osob (snížil se tak zisk z prodeje zboží konečnému odběrateli). Takové jednání bylo posouzeno jako krácení daně podle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Následně správce daně žalobci nepřiznal nárok na zkrácení základu daně z příjmů právnických osob z předmětných obchodních transakcí s CONTUNIX a UMABEL. Částka zkrácení daně byla vyčíslena jako rozdíl mezi náklady na zboží prodané Zakládání staveb zaúčtovanými při výdeji štetovnic ze skladu a výnosy zaúčtovanými při prodeji štetovnic CONTUNIX (rozdíl činil 2 351 376, 48 Kč). Tato částka představuje zvýšení základu daně, z něhož následně byla žalobci dodatečným platebním výměrem doměřena daň z příjmů právnických osob žalobce vyšší o 446 880 Kč.
29. Proti dodatečnému platebnímu výměru žalobce podal odvolání (k jeho obsahu viz bod 20 tohoto odůvodnění), které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a současně dodatečný platební výměr potvrdil. Žalovaný přisvědčil správci daně, který vyhodnotil jednání daňového subjektu v souvislosti s obchodními transakcemi nákupu štetovnic mezi ním a společností UMABEL jako jednání, v důsledku kterého došlo ke krácení daně jiným způsobem, neboť jeho hlavním účelem bylo získání daňové výhody ve formě snížení základu daně a daně z příjmů právnických osob dle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Nebyl doložen účel, účinnost, smysl a efektivita společností CONTUNIX a UMABEL zapojených do transakcí spojených s nákupem zboží – štetovnic. Správce daně dle žalovaného dostatečně prokázal a „zdokladoval“ podezřelé okolnosti posuzovaných transakcí a svůj závěr opřel o objektivní okolnosti [zde žalovaný odkázal na s. 13 až 16 body 1) až 12) zprávy o daňové kontrole]. Ani z hlediska dokazování žalovaný neshledal žádné pochybení správce daně.
30. Před posouzením toho, zda lze jednání žalobce klasifikovat jako krácení daně, se zdejší soud zabýval tím, zda na žalobce přešlo důkazní břemeno. Dle žalobního tvrzení totiž správce daně své důkazní břemeno neunesl, tudíž toto důkazní břemeno nemohlo přejít zpět na žalobce.
31. Dle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Povinností daňového subjektu je dle § 92 odst. 3 daňového řádu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu pokud

to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Správce daně naopak dle § 92 odst. 5 daňového řádu prokazuje oznámení vlastních písemností; skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce; skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem; skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti; skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.

32. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní).
33. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že doklady předložené daňovým subjektem jsou v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost předkládaných dokladů a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Správce daně samozřejmě není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). Odkázat lze také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017-71, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66.
34. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl vyzván k prokázání skutečností výzvou ze dne 3. 6. 2016, č. j. 1097157/16/3304-60562-708410, dále byl vyzván k doložení dokladů výzvou ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2005456/17/3304-60562-708410, posléze byl výzvou k prokázání skutečností ze dne 20. 4. 2017, č. j. 915707/17/3304-60562-708410, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 65852/17/3304-60562-708410, vyzván k prokázání skutečností týkajících se daně z přidané hodnoty.
35. Výzva k prokázání skutečností ze dne 3. 6. 2016, týkající se mimo jiné i daně z příjmů právnických osob, dle názoru zdejšího soudu splňuje požadavky kladené pro přechod důkazního břemene na žalobce, když uvádí pochybnosti správce daně (spočívající v tom, zda skutečně došlo k porušení zboží od UMABEL), na základě jakých skutečností tyto pochybnosti vznikly (obchodní transakce se stejným množstvím zboží, předmět podnikání

UMABEL a informace zjištěné na základě dožádání) a co má žalobce prokázat (oprávněnost užití nákladů dle § 24 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, a to konkrétními důkazními prostředky). Správce daně tak dle názoru soudu prokázal důvodné pochybnosti o tom, že tvrzení žalobce a doklady jím předložené jsou věrohodné, úplné, průkazné nebo správné, v důsledku čehož důkazní břemeno přešlo zpět na žalobce, který tak byl povinen svými dalšími tvrzeními podloženými důkazy pochybnosti správce daně rozptýlit.

36. Soud se dále zabýval otázkou, zda jednání žalobce bylo správcem daně a žalovaným správně vyhodnoceno jako jednání, v důsledku kterého došlo ke krácení daně jiným způsobem, neboť jeho hlavním účelem bylo získání daňové výhody ve formě snížení základu daně a daně z příjmů právnických osob.
37. Podle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů se pro zjištění základu daně vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, pokud zvláštní předpis nebo tento zákon nestanoví jinak anebo pokud nedochází ke krácení daňové povinnosti jiným způsobem.
38. Pojem „krácení daňové povinnosti“ či „krácení daně“ není v zákoně o daních z příjmů blíže definován. Rozsáhle se však tímto termínem zabývala judikatura správních soudů.
39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-78, k tomuto ustanovení uvedl, že *„krácení daně jiným způsobem je samostatným titulem pro následnou úpravu základu daně, kdy se zcela odhlíží od stavu vyplývajícího z účetnictví daňového subjektu. K takové úpravě může tedy správce daně přistoupit i v případě, kdy účetnictví je v souladu s účetními předpisy, ale správce daně dospěje k závěru, že daňový subjekt postupoval účelově tak, aby daňovou povinnost krátil.*

V citovaném ustanovení in fine užitý pojem „krácení daně jiným způsobem“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daném případě dochází ke krácení daně, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správce daně učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Současně však dbá na to, aby v zákoně byly uvedeny alespoň některé charakteristické znaky, popř. umožňuje tak učinit v prováděcím předpise.

V daném případě zákon o daních z příjmů, ačkoli daný pojem užívá, v žádném ustanovení neuvádí žádný z možných případů pod tento pojem spadající, ani nedefinuje jeho charakteristické a určující znaky. Obsahové vymezení tohoto pojmu nelze seznat ani z jiného daňového zákona. Krácení daně, přestože není v daňovém zákoně definováno lze obecně chápat jako jakékoli jednání daňového subjektu, v důsledku kterého je mu vyměřena nižší daň, resp. k vyměření této platby vůbec nedojde. Důvodnost právní úpravy obsažené v ust. § 23 odst. 7 resp. odst. 10 in fine lze nepochybně spatřovat v možnosti, která je správci daně poskytnuta, zamezit daňovým únikům při takových transakcích, při nichž např. daňový subjekt záměrně činí úkony pro něj nevýhodné, úkony mezi kapitálově či personálně spojenými osobami, úkony realizované třetími osobami účelově zapojenými do obchodních řetězců, jejichž účast v nich nemá jiný

ekonomický účel než zkrácení daňové povinnosti, apod. Pro případ postižení umělého krácení daní v důsledku účelově vytvářených obchodních vztahů má správce daně oprávnění kontrolovat a v daňovém řízení postihovat tuto formu „obchodního“ chování daňového subjektu, a to i přesto, že z hlediska práva soukromého s ohledem na zásadu smluvní volnosti nelze takové jednání postihovat.“

40. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 15. 5. 2007, č. j. 5 Afs 98/2006-69.
41. Odkázat lze také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007-108, v němž se vyjádřil k tomu, jakým prizmatem je pohlíženo na ustanovení zákona o daních z příjmů vymezujících daňově relevantní příjmy a výdaje daňového subjektu: *„Jestliže tedy ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů stanoví, že předmětem daně z příjmů právnických osob jsou příjmy z veškeré jejich činnosti a z nakládání s veškerým jejich majetkem, má tím na mysli takovou činnost a takové nakládání s majetkem, které sleduje racionální účel, které tedy není samoúčelné, resp. jehož jediným smyslem není právě snížení daňové povinnosti cestou obcházení daňových zákonů. Je tedy třeba pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých do úvahy přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem dané činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění. Ve druhém případě se jedná, jak vyplývá z uvedeného rozsudku, o chování zákonem jen zdánlivě dovolené, která má však ve skutečnosti povahu chování protiprávního, a může za určitých okolností nabýt povahy zneužití veřejného subjektivního práva daňového subjektu, jemuž soudy ve správním soudnictví nemohou poskytovat ochranu. Tento obecný princip, formulovaný ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž úspěšně prošel testem ústavnosti (usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06), má své vyjádření i v zákoně o daních z příjmů, a to mimo jiné v ust. § 23 odst. 10 tohoto zákona, podle něhož se pro zjištění základu daně vychází, až na zákonem stanovené výjimky, z účetnictví vedeného podle účetních předpisů, pokud ovšem nedochází ke krácení daně jiným způsobem. Je tedy třeba rozlišovat rovinu formální, zachycenou právě v účetnictví, od roviny faktické, v níž je třeba sledovat mimo jiné pravý smysl a účel aktivit, k nimž se váží příjmy a výdaje daňového subjektu.“*
42. Krajský soud proto ve světle výše citované judikatury posuzoval, zda zjištěné skutkové okolnosti nyní souzené věci lze podřadit pod pojem krácení daně, přičemž dospěl k závěru, že se v dané věci jedná o případ, který lze podřadit pod legislativní pojem „krácení daně“. V rámci rekapitulace průběhu správního řízení byly popsány obchodní případy mezi JUTO STEEL + ThyssenKrupp → žalobce → CONTUNIX → UMABEL → žalobce → Zakládání staveb. V uvedené posloupnosti přitom obchodní vztahy mezi žalobcem, CONTUNIX a UMABEL nedávají ekonomický smysl, jak ostatně uvedly i správní orgány. Obchody, které se mezi těmito třemi subjekty uskutečnily, byly se shodným zbožím (štetovnice), ve shodném množství tohoto zboží a navíc se odehrávaly ve stejný den (s výjimkou výše popsaného případu, viz bod 27 tohoto odůvodnění), přitom ale během této obchodní transakce došlo k navýšení ceny zboží. Samotné zboží přitom mezi těmito subjekty nebylo přepravováno, neboť bylo dopravováno přímo od prvotního dodavatele (JUTO STEEL nebo ThyssenKrupp) konečnému odběrateli (Zakládání staveb), s nímž měl žalobce uzavřenou roční rámcovou objednávku zboží na přesný odběr zboží. Velmi nevěrohodně působí tvrzení žalobce o dohodě o zpětném prodeji či snaze, aby CONTUNIX nevěděl, kdo je konečným odběratelem žalobce, ve světle prodeje shodného

zboží o stejném množství a stejného dne. Působí velmi zvláště, pokud žalobce určité zboží jednoho dne prodal a ještě téhož dne zpět za výrazně vyšší cenu koupil, a to navíc od personálně propojené společnosti UMABEL a nekontaktní společnosti CONTUNIX. Během jednoho dne nebylo ani možné, aby případně CONTUNIX vyhledala jiného odběratele. Žalobce v průběhu vedeného daňového řízení ani nyní vedeného soudního řízení dostatečně neprokázal ekonomický smysl těchto obchodů (v rámci soudního řízení žalobce nenavrhl ani žádný důkaz k této skutečnosti).

43. Soud se proto s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti případu ztotožnil se závěry správce daně a žalovaného o krácení daně ze strany žalobce (neoprávněné snížení základu daně z příjmů právnických osob a daňové povinnosti), o čemž ostatně vypovídá zjištěný rozdíl základu daně s těmito obchodními případy a bez nich.
44. Žalobce ve svém návrhu rozporoval také jednotlivá dílčí skutková zjištění správce daně a žalovaného. Soud se proto dále zabýval těmito jednotlivými tvrzeními, nicméně k jejich vypořádání přistoupil ve stručnosti, neboť není cílem správního soudnictví působit jako určitá třetí instance přezkumu proběhnuvšího daňového řízení. Navíc žalobce své odvolání odůvodnil velmi stroze, zatímco k detailnímu odůvodnění svých námitek vůči postupu správce daně přistoupil až v rámci žalobního návrhu.
45. Argumentaci správních orgánů soud neshledal v rozporu se skutečným stavem. Naopak závěry správních orgánů jsou opřena o zjištěné skutkové okolnosti případu (viz výše) a správní orgány posuzovaly jednotlivé obchodní případy také ve svém celku.
46. Skutečnost, že žalobce, UMABEL a CONTUNIX zahrnuly všechny obchody do svého účetnictví a základu daně z příjmů právnických osob, nijak nezpochybnuje závěr správních orgánů o krácení daně ze strany žalobce. Účetně byly všechny transakce doloženy, nicméně jejich cílem bylo zkrátit daňovou povinnost. Na tomto závěru nic nezmění to, že tyto subjekty měly stejného místně příslušného správce daně či že byly kontaktní v průběhu zdaňovacího období 2013.
47. Otázka zahájení daňové kontroly u UMABEL a CONTUNIX nebyla předmětem tohoto řízení. K tomu lze dále uvést, že neunes-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána byla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 8 Afs 105/2005-59). Daňové řízení ve věci žalobce je nutno posuzovat jako samostatné daňové řízení, v němž daňový subjekt prokazuje skutečnosti, k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván, přičemž každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Skutkové závěry z jiného daňového řízení tak u daňového subjektu v zásadě nemohou vyvolat žádné legitimní očekávání stran prokázaných skutkových okolností, neboť z důvodu specifčnosti rozložení důkazního břemene (procesní aktivita daňového subjektu v daňovém řízení má naprosto zásadní význam) nelze ani u případů s obdobným skutkovým stavem předvídat jejich výsledek. Ten totiž bude záviset zejména na tom, jaké úsilí daňový subjekt vyvinul k unesení svého důkazního břemene (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018-24).
48. Pokud žalobce uvádí, že ve výpisu z obchodního rejstříku má již od 19. 1. 2011 zapsanou živnost velkoobchod a maloobchod, nijak to nevyvrací tvrzení správních orgánů o tom, že předmětem činnosti UMABEL v předmětném zdaňovacím období byl pronájem

nemovitostí, bytů a nebytových prostor, jak vyplývá z obchodního rejstříku. Nelze tak souhlasit s tvrzením žalobce, že by správní orgány svůj závěr založily na nepravdivých údajích.

49. Soud se také ztotožnil s hodnocením správce daně a žalovaného stran osoby p. B. a jeho vystupování za žalobce i UMABEL, jde tak o personálně propojené společnosti. V této souvislosti uvedená tvrzení žalobce jsou jeho domněnkami, nikoliv závěry, které uvedly správní orgány ve svých rozhodnutích.
50. Tvrdí-li žalobce, že správními orgány popsany způsob obchodních případů by byl holou naivitou či naprostou hloupostí, pak se žalobce takové naivity či hlouposti zřejmě dopustil, neboť výše popsané obchodní případy nelze hodnotit jako standardní a jejich smysl nebyl žalobcem ani zástupci UMABEL a CONTUNIX řádně vysvětlen. V bodě III. [16] žalobního návrhu sám žalobce potvrdil závěr správce daně o absenci zboží na skladě a průběh obchodu s UMABEL a CONTUNIX pouze dokladově. Pokud žalobce uvádí, že i on sám neměl zboží na skladě a obchodní případy mezi ním, JUTO STEEL + ThyssenKrupp a Zakládání staveb zpochybněny nebyly, lze odkázat na rámcovou objednávku zboží mezi žalobcem a Zakládání staveb, na základě níž zajistil dodání požadovaného zboží od JUTO STEEL + ThyssenKrupp, přičemž žalobce fungoval de facto jako obchodní zprostředkovatel. Zapojení UMABEL a CONTUNIX do celého obchodního případu však již postrádá smysl, zvláště když došlo k prodeji a nákupu shodného zboží, ve shodném množství a shodného dne.
51. Při hodnocení subjektů UMABEL a CONTUNIX správní orgány mohou zohlednit také skutečnosti týkající se těchto subjektů (typicky jejich sídlo, spolupráci se správcem daně, plnění daňových povinností), které nastaly po zdaňovacím období 2013, neboť se určité podezřelé skutečnosti mohou objevit až po uplynutí předmětného zdaňovacího období. V daném postupu soud neshledal porušení zásad daňového řízení.
52. Z přehledu fakturovaných obchodních případů na s. 6 a 7 zprávy o daňové kontrole je patrné, že žalobce (s určitými výjimkami) fakturoval současně předmětné zboží společností Zakládání staveb a CONTUNIX. Soud se v hodnocení této skutkové okolnosti případu ztotožnil s názorem správních orgánů.
53. Neuzavírání objednávek či kupních smluv v písemné smlouvě samo o sobě nemusí být podezřelou okolností, nicméně v projednávané věci a při zohlednění dalších skutkových okolností případu vzbuzuje tato forma obchodní spolupráce mezi žalobcem a CONTUNIX oprávněné pochybnosti.
54. K prodeji a nákupu zboží žalobcem v jeden den soud odkazuje na již výše uvedené skutečnosti vyvolávající pochybnosti o ekonomickém smyslu transakce mezi žalobcem – CONTUNIX – UMABEL a žalobcem, stejně tak se soud zabýval otázkou osoby p. B., na něhož žalobce opakovaně ve své argumentaci upozorňoval.
55. Žalobce rovněž poukazoval na dlouhou dobu, během níž jsou připravovány obchody se štetovnicemi, avšak k tomuto tvrzení nedoložil žádný důkaz, že by skutečně byly dané obchodní případy (včetně zapojení UMABEL a CONTUNIX) takto dlouhodobě plánovány.
56. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že dřívější vystavení faktur mezi UMABEL a žalobcem než mezi žalobcem a CONTUNIX nemá relevanci, neboť se jedná o jednu z okolností případu, která podporuje účelovost těchto obchodních případů.

57. Lze souhlasit se žalobcem, že obchodní případy tvořící 99 % obratu určité společnosti obecně nejsou nezákonnými, nicméně v dané věci takový výrazný podíl nákupu od CONTUNIX u společnosti UMABEL vzbuzuje v kontextu všech skutkových zjištění oprávněné pochybnosti a podporuje závěr o účelovosti daných transakcí.
58. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správce daně při výpočtu obchodní marže neopomenul zahrnout marži dosaženou při prodeji žalobce -> Zakládání staveb. I v případě chybného výpočtu by však ostatní zjištěné skutkové okolnosti případu postačovaly k učinění závěru o krácení daně ze strany žalobce.
59. Argumentace žalobce o provedení úhrad od CONTUNIX dříve než od Zakládání staveb nekoresponduje s tím, co správní orgány vyjádřily pod placením zboží „pozpátku“. V rámci transakce zboží žalobce -> CONTUNIX -> UMABEL -> žalobce byly tyto platby hrazeny „pozpátku“, tj. nejdříve od žalobce UMABEL a až poté od CONTUNIX žalobci.
60. Při hodnocení svědecké výpovědi p. S. se soud ztotožnil s hodnocením správních orgánů, neboť tento svědek k předmětným obchodním případům neuvedl bližší a zcela konkrétní informace. Jeho výpověď zůstala v obecné rovině.
61. Zjištěné okolnosti případu jsou dostatečným podkladem pro učinění závěru o krácení daně ze strany žalobce, jak se ostatně zdejší soud vyjádřil již výše.
62. Námitky vztahující se k dani z přidané hodnoty nejsou relevantní pro nyní projednávanou věc; budou předmětem přezkumu v rámci řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 74/2018 a 31 Af 90/2018.
63. Pokud žalobce ve svém návrhu namítá nesprávné vyhodnocení podaného odvolání, dále již neuvádí, v čem by toto nesprávné vyhodnocení mělo spočívat. Soud se k této obecně formulované námitce vyjádří rovněž obecně, když správními orgány bylo žalobcem podané odvolání vyhodnoceno v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními a žalovaný se tímto odvoláním řádně zabýval.
64. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že správce daně nebyl oprávněn dodatečný platební výměr vůbec vydat. Otázkou prekluze lhůty pro stanovení daně se soud zabýval již výše. Pravomoc správce daně jako orgánu Finanční správy České republiky určeného pro výkon správy daní pak vyplývá ze zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
65. Dle žalobce nebyly vzaty v potaz ani všechny okolnosti vydání dodatečného platebního výměru. Ani tuto žalobní námitku však krajský soud neshledal důvodnou. Z odůvodnění zprávy o daňové kontrole i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány zabývaly v dané věci všemi zjištěnými skutečnostmi a ve svém rozhodování vzaly v potaz všechny okolnosti daného případu.

V. Shrnutí a náklady řízení

66. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým byl dodatečný platební výměr potvrzen a odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

67. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. květen 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu